

jednáním nepřimo, avšak úmyslně, při čemž se po subjektivní stránce nežádá zvláštní kvalifikovaný zlý úmysl, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že svou činností způsobuje ono nebezpečí. Nálezací soud zjistil po subjektivní stránce, že, když řidič auta na vzdálenost asi 10 kroků na stěžovatele a jeho průvodce zahoukal, ustoupil stěžovatel poněkud stranou a vytrhnul vojínu z ruky motyku a vyvléknuv ji z ucha nůše rozebral se jí po automobilu, a s nadávkou: »Vy holoto zatracená, já vám tady dám jezdit,« udeřil vzadu auta do složené kožené střechy automobilu, že rána dopadla jen nejvýše půl metru od hlavy Augusty S-ové, sedící v automobilu, že však »bohudíky k zranění nedošlo.« Po subjektivní stránce zjistil soud, že obžalovaný jednal sice v jistém okamžitém rozrušení, přece však vědomě, a to ve smyslu své řečené vyhrůžky v úmyslu zlém, tudíž zlomyslně, ač jako člověk zralého věku mohl a musel si býti vědom, že s jeho činem jest spojena možnost, že některou z osob sedících v autu zasáhne a zraní, zejména když nemířil, nýbrž uhodil motykou jen nazdařbůh. Uznal-li nálezací soud na tomto zjištěném podkladě obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., nemůže podle toho, co shora řečeno o náležitostech tohoto zločinu, obstáti tvrzení zmateční stížnosti, že byl výrokem tím porušen zákon, nebo že ho bylo nesprávně použito, pokud jde o otázku, zda je skutek obžalovanému za vinu kladený zločinem podle § 87 tr. zák. Tomu-li tak, dlužno označiti za bezdůvodnou i výtku uplatňovanou zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle č. 10 § 281 tr. ř. v ten rozum, že pro nedostatek zlého úmyslu, potřebného k skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák., by se prý mohlo jednati toliko o přestupek podle § 468 tr. zák., který ostatně nálezací soud výslovně vyloučil, nevzav za prokázáno, že obžalovaný měl úmysl, poškoditi automobil, tedy cizí majetek. Pokud posléze zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 b) tr. ř., tvrdíc, že stěžovatel, nemaje ani tušení, že by mohl polní cestou, kudy nikdy automobily nejezdí, jeti automobil, a zpozorovav jej teprve v posledním okamžiku, byl hrozícím mu nebezpečím tak vyděšen, že jako v nesmyslné obraně proti tomuto nebezpečí v nepřičetnosti se bránil úderem do ohrožujícího jej automobilu, že tedy čin spáchal v okamžiku zatemnění mysli, — není provedena po zákonu, brojíc svým tvrzením nepřípustným způsobem proti zjištění nálezacího soudu, že stěžovatel sice jednal v jistém okamžitém rozrušení, přece však docela vědomě, a to ve smyslu své vyhrůžky ve zlém úmyslu. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2728.

Aby bylo vyhověno předpisu § 270 č. 5 tr. ř. a uvarováno se výtky neúplnosti rozhodovacích důvodů (nedostatek důvodů) ve smyslu č. 5 § 281 tr. ř., není nezbytně zapotřebí, by v rozhodovacích důvodech bylo zvlášť a podrobně uvažováno o každém jednotlivém průvodním prostředku, pokud se týče o každé jednotlivé skutečnosti, zjištěné rozsudkem, nýbrž stačí, má-li dotýčný rozsudkový závěr dostatečnou oporu v souhrnu výsledků hlavního přelíčení.

Pro pojem »svévole a lehkomyšlnosti« ve smyslu druhého odstavce § 318 tr. zák. stačí zjištění, že pachatel (položiv kámen na kolejnice před příjezdem vlaku) jednal »z mladické nerozvážnosti.«

Není zmatkem (čís. 10 § 281 tr. ř.), nepodřadil-li soud skutek všem předpisům trestního zákona, které se naň vztahují, nýbrž jen některému z nich (ideální souběh nerozpoznal nebo nesprávně popřel), byl-li skutek podřaděn pod onen z několika souběžných zákonů, který ukládá naň trest nejprísnější.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1927, Zm II 482/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 8. října 1926, jímž byli obžalovaní, byvše obžalováni pro zločin veřejného násilí podle §u 87, pokud se týče §§ 5, 87 tr. zák., uznáni vinnými toliko přestupkem proti bezpečnosti těla, Rudolf P. přestupkem podle §u 431 tr. zák., Bedřich K. přestupkem podle §§ 5 a 431 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a obžalované uznal vinnými, že dne 28. dubna 1926 v P. L.: 1. Rudolf P., položiv na kolejnice zemské slezské dráhy kámen ve váze 34 kg ze svévole a z lehkomyšlnosti způsobil poškození ochranného rámu předního vozu vlaku, narazivšího na tento kámen, tudíž poškození věci v §u 85 písm c) tr. zák. jmenované, 2. Bedřich K., radou, poučením a schvalováním onen zlý skutek Rudolfa P.-e nastrojil a k němu úmyslně příčinu zavdal, čímž spáchali: Rudolf P. přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 318 tr. zák., Bedřich K. přestupek spoluviny na tomto přestupku podle §§ 5, 318 tr. ř., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 10 §u 281 tr. ř. Výtky s hlediska důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř., jsou vesměs bezdůvodny. Tomu je tak zejména, pokud zmateční stížnost vytýká jednak, že v rozsudku není vůbec udáno, z čeho soud čerpal přesvědčení, že obžalovaní neměli úmyslu, vyžadovaného ke skutkové podstatě zločinu podle §u 87 tr. zák., jednak, že v něm není nijak odůvodněn rozsudkový závěr, podle něhož soud nenabyl přesvědčení, že obžalovaní jednali zlomyslně, dospěl naopak k názoru, že jednali z mladické nerozvážlivosti. Podle zmateční stížnosti spokojuje prý se rozsudek pouhým výpočtem jednotlivých výpovědí a okolností, jež vzal soud za prokázány, nezabývá se však oněmi výpověďmi kriticky, neoceňuje jich vůbec a neuvažuje ani o jednotlivých okolnostech, jež bere za prokázány. Zmateční stížnost dovozuje, že, kdyby byl soud o těchto okolnostech uvažoval a nechal jich bez povšimnutí, byl by dospěl k úsudku, že čin obžalovaných zakládá skutkovou podstatu zločinu podle §u 87 tr. zák. (pokud se týče spoluviny na něm podle §§ 5, 87 tr. zák.). Že v rozsudkových důvodech okolnosti jí zdůrazňované jsou zjištěny, připouští sama zmateční stížnost, mluvíc ve svých vývodech opětně o okolnostech, které rozsudek (soud) bere za prokázané. V onom odstavci roz-

hodovacích důvodů, který končí závěrem, napadeným zmateční stížností, se však praví, že k tomuto závěru došel soud uvažuje veškeré průvody pro i proti předvedené. Aby bylo vyhověno předpisu Šu 270 čís. 5 tr. ř., a uvarováno se zejména důvodné výtky neúplnosti rozhodovacích důvodů nebo dokonce úplného nedostatku důvodů pro ten který rozsudkový výrok, jež by činily rozsudek zmatečným podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., není nezbytně zapotřebí, by v rozsudkových důvodech bylo zvlášť a podrobně uvažováno o každém jednotlivém průvodním prostředku, pokud se týče o každé jednotlivé skutečnosti, zjištěné rozsudkem, nýbrž stačí, má-li dotyčný rozsudkový závěr dostatečnou oporu v souhrnu výsledků hlavního přelíčení. Tomu je tak zejména tehdy, jde-li, jako v souzeném případě, o závěr rázu svou podstatou negativního, totiž o závěr, podle něhož soud nenabyl přesvědčení o tom, že obžalovaní jednali zlomyslně. Obhajobě obžalovaných, zaznamenané i v rozsudkových důvodech, že jednali pouze z nerozvážnosti, nikoliv ze zlomyslnosti, uvěřil soud zřejmě již vzhledem na mladistvý věk obou, z nichž P-ovi bylo v době činu teprve 17, K-ovi (podle rozsudku původci činu) pak dokonce teprve 16 let. Nelze tudíž ničeho namítati proti tomu, jestliže soud, používaje práva volné úvahy výsledků hlavního přelíčení, vyhrazeného mu ustanovením Šu 258 tr. ř. a neponechávaje podle toho, co shora řečeno, neuváženými, ani, jak se ve zmateční stížnosti zřejmě neprávem tvrdí, úplně nepovšimnutými okolnostmi, zdůrazňované stížností, nenabyl přesvědčení, že obžalovaní jednali zlomyslně, nýbrž dospěl k tomu, že se tak stalo jen z mladické nerozvážnosti. Na tomto přesvědčení nalézacího soudu nebyl by však zřejmě ničeho změnil ani zřetel na okolnosti, na něž zmateční stížnost dále poukazuje, že totiž obžalovaní, pokud se týče obžalovaný P., vidouce, že lokálka přijíždí, nedali jí znamení, by vlak byl zastaven, ač prý z celého činu musili věděti, že musí nutně povstati a dokonce i určitě vzejde nebezpečí nejen pro tělesnou bezpečnost cestujících, nýbrž i pro cizí majetek, dále že obžalovaný P. na dotaz, proč se (po činu) tak rychle vzdávali, nenalezl vůbec odpovědi, posléze že též obžalovaný podle oznámení o jeho pověsti sběhl několikrát z učení a je nespolehlivým. Vědomí obžalovaných, že z jejich jednání může vzniknouti nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, zjišťuje rozsudek výslovně, a nedospěl-li soud přes to k přesvědčení, že obžalovaní jednali zlomyslně, nelze se toho nadíti ani pro případ, kdyby byl vzal zřetel na okolnosti, zdůrazňované stížností, z nichž ony dvě posléz uvedené nemají v tom ohledu zřejmě významu, nehledě ani k tomu, že se veškeré tyto okolnosti vztahují vlastně pouze na obžalovaného P-e, nikoli také na druhého obžalovaného K-a. Není proto ani neúplnosti, která by činila rozsudek zmatečným podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., v tom, že se rozhodovací důvody o těchto okolnostech výslovně nezmiňují.

Naproti tomu nelze zmateční stížnosti upřítí oprávnění, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř., vytýká, že nalézací soud neuvažoval vůbec o tom, zda činem obžalovaných není dána také skutková podstata přestupku podle Šu 318 tr. zák. Námitka jest odůvodněna, ač ne v tom pojetí, pokud se týče rozsahu, v jakém ji

uplatňuje zmateční stížnost. Rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaní jednali z mladické nerozvážnosti, nepřichází v úvahu jen jako zjištění pohnutky jednání obžalovaných, nýbrž přichází v úvahu zároveň jako zjištění, že obžalovaní jednali, — obžalovaný P. totiž, položiv na vyzvání druhého obžalovaného K-a na kolejnice zemské slezské dráhy kámen ve váze 34 kg —, z e s v é v o l e a z l e h k o m y s l n o s t i ve smyslu druhého odst. §u 318 tr. zák. Činem obžalovaných byla způsobena podle rozsudkového zjištění polámáním ochranného rámu (předního vozu vlaku), tedy součástí věci, jmenované v §u 85 c) tr. zák. škoda 100 až 150 Kč, zakládá tudíž rozsudkem zjištěné jednání obžalovaných také objektivní i subjektivní skutkovou podstatu přestupku proti veřejným zřízením a opatřením ve smyslu §u 318 tr. zák. a zmateční stížnost dovozuje správně, že povinností nalézacího soudu bylo, uznati obžalované vinnými též (t. j. vedle jich odsouzení pro přestupek podle §u 431 po případě §u 5, 431 tr. zák.) přestupkem podle §u 318 tr. zák.

Naproti tomu nebylo lze jí vyhověti, pokud se svým konečným návrhem domáhá po případě toho, by také zrušovací soud uznal obžalované vinnými i přestupkem podle §u 318 tr. z., čímž patrně míní, že by se tak mělo státi vedle jich odsouzení soudem prvé stolice pro přestupek podle §u 431 po případě § 5, 431 tr. zák., tak že by tento rozsudkový výrok zůstal nedotčeným. Důvod zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. je však dán pouze tehdy, jestliže skutek byl následkem nesprávného výkladu zákona podřaděn trestnímu zákonu, který se naň nevztahuje. Zmateční stížnost vytýká naproti tomu rozsudku jí napadenému právní omyl opačného rázu, že totiž skutek, v němž soud správně shledal skutkovou podstatu určitého trestného činu, nebyl zároveň podřaděn také skutkové podstatě dalšího trestného činu, která se naň rovněž vztahuje, že tudíž nalézací soud neuznal na ideální souběh obou skutkových podstat. Takovýto právní omyl není však, i když se skutečně sběhl, důvodem zmatečnosti ani podle čís. 10, tím méně podle kteréhokoliv z ostatních předpisů §u 281 tr. ř. Nelze zejména v neprospěch obžalovaného napadati rozsudek proto, že nepodřadil jeho skutek všem předpisům trestního zákona, které se naň vztahují, nýbrž jen některému z nich, přiváděti totiž zmateční stížností k platnosti ideální souběh soudem prvé stolice nerozpoznaný nebo jím nesprávně popřený. Při tom se arci předpokládá, že skutek byl napadeným rozsudkem podřaděn vzhledem k předpisu §u 34 tr. zák. správně onomu ze souběžných zákonných předpisů, který ukládá naň trest nejostřejší. Nestalo-li se tak, nýbrž byl-li skutek podřaděn pod mírnější z oněch zákonných předpisů, spočívá podřadění to na mylném výkladu zákona, obžalobci pak je v takovém případě volno domáhati se uplatňováním důvodů zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., aby rozsudek byl zrušen a skutek byl podřaděn onomu zákonnému předpisu, který je z předpisů naň se vztahujících přísnějším, pokud se týče nejpřísnějším (rozh. č. 2154 sb. nej s.). Uplatňovati řečený důvod zmatečnosti v úžeji vymezeném rozsahu, bylo právem veřejné obžaloby také v souzeném případě, v němž byl skutek obžalovaných rozsudkem prvé stolice podřaděn skutkové podstatě trestného činu, ohroženého podle zákona (§ 431 tr. zák.) mírnějším trestem

(peněžitou pokutou až 10 až do 1.000 Kč nebo vězením ode tří dnů až do tří měsíců), než je trest, stanovený zákonem na onen druhý trestný čin (podle §u 318 tr. zák. vězení od jednoho až do tří měsíců). Bylo proto ve věci samé sice zmateční stížnosti vyhověti, zrušiti však zároveň rozsudek jako zmatečný podle čís. 10 §u 281 tr. ř. a uznati podle §u 288 čís. 3 tr. ř. ihned právem, jak se stalo.

Čís. 2729.

Nedostatečné osvětlení automobilu (§ 10 mín. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.).

Subjektivní skutková podstata § 335 tr. zák. předpokládá, že pachatel předvídá nebo může předvídati nebezpečí pro právní statky tam uvedené; není třeba, by předvídal též konkrétní následky svého jednání neb opomenutí.

Ve příčinné souvislosti (§ 134 tr. zák.) jest každé jednání (opomenutí), které jest třeba jen jednou z podmínek trestného výsledku; ona souvislost není přerušena, spolupůsobily-li vedle jednání (opomenutí) pachatelova také jiné okolnosti, které protiprávní výsledek způsobily a nebyly pachatelem chtěny nebo na něž dlužno v poměru k němu pohlížeti jen jako na náhodu, nebyl-li by výsledek ten nastal beze základní příčiny ležící v jednání nebo opomenutí pachatelově.

Zásada § 134 tr. zák. o příčinné souvislosti platí pro celý obor trestního práva.

Při zkoumání otázky, zda se má výkon trestu podmíněně odložit, lze přihlížeti i k dřívějšímu podmíněnému odsouzení, ohledně něhož bylo vysloveno, že se odsouzený osvědčil.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1927, Zm I 715/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. října 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že podle § 335 tr. zák. je podstatnou náležitostí předvídatelnost následků § 335 tr. zák., že však obžalovaný nemohl následky v souzeném případě nastavši vůbec předvídati. Jel prý mírnou rychlostí a stačilo proto osvětlení jízdní dráhy na 20 m, by se předešlo každému předvídatelnému úrazu. Okolnost, že obžalovaný najel na hromádku bláta, byla by prý bez významu, kdyby obžalovaný nebyl pravou nohou sklouzl s pedálu brzdy a nebyl stoupl na pedál plynový; avšak i podmíněná tím okolnost, že auto přišlo do rychlejšího pohybu a vjelo do příkopu, byla by prý zůstala úplně bez významu, kdyby v příkopu tom nebylo můstku v tak malé vzdálenosti, že zastavení auta nebylo možným; že teprve najetím na tento můstek byl Max G. z auta vyhozen a utrpěl těžké poranění. Nelze prý však tvrditi, že obžalovaný i při největší opatrnosti mohl toto trojnásobné střetnutí se nepříznivých okol-